

ТАРАСОВІЙ ВЕРБІ У ВОЛОДИМИРЦІ – БУТИ!

У «Володимирецькому віснику» за 5 березня цього року я, як мовиться, на власний страх і ризик виступив з ініціативою «Чи буютиме Тарасова верба у Володимирці?». Власне, культурно-мистецькій громаді селища пропонувалося приєднатися до чудової патріотичної акції, що у 2014 році, до 200-річчя Т.Г. Шевченка, почала ширитися практично всіма областями України, вириваючись із-за меж нашої країни у закордоння. «Це навіть краще, ніж десятки чи й сотні велемовних вечорів про Великого Кобзаря», – писав я, широко вважаючи, що «було б здорово, якби й у дитсадках дітки гралися у затінку шевченківської верби і під тією ж вербою слухали розповіді вихователів про свого видатного співвітчизника».

Тоді ж своїми думками поділився з завідуючою районним відділом культури і туризму Валентиною Пінчук та директором районної бібліотеки Ілоною Курач. Перемовились – і вирішили діяти.

Пройшло дещо більше місяця – і ось приймний сигнал від моїх «союзників». Пошук Тарасової верби увінчався успіхом, повідомляли вони, заповітна гілочка (точніше – цілих три!) вже у Володимирці! За таку оперативність (бо ж побоявся і не-

Миколаївні й Ілоні Іванівні. Адже це їхнім, без перебільшення, старанням Тарасова верба поселяється у Володимирці, прибувши до нас із Дубенщини, з відомого села Пустоіванне, де ще в молодості, мандруючи Волинню за завданням Археографічної комісії, Шевченко зупинявся на відпочинок біля придорожного джерела.

З цієї нагоди в районній бібліотеці відбулося урочисте, хоч і небагатослівне, шевченківське зібрання, на яке, крім культпрацівників, прибули місцеві літератори та журналісти. Добрим словом про Великого Кобзаря поділилися Ілона Курач, переможці районного літературного конкурсу імені М.Дубова Любов і Настя Бачинські, літератори Катерина Діжурко й Олексій Городний. Неповторність моменту хвилюючими переливами бандури підкреслив юний бандурист Микола Кукла – і з таким піднесеним настроєм всі рушили на бульвар Шевченка, де з благословення районної і селищної влади посадили майбутні саджанці.

Тут, неподалік Свято-Успенського храму, меморіалу загиблим у роки Великої Вітчизняної війни воїнам та пам'ятного знаку жертвам Великого Голоду, поруч із саджанцями Тарасової верби невловзі поставив пам'ятний ка-

святе для нас місце. Про це заявила очільниця районного осередку товариства «Просвіта» Людмила Босик – представниця всеукраїнської організації, яка носить ім'я Т.Г. Шевченка.

Отже, вже не надія – з'являється впевненість, що Тарасова верба, як і писалося місяць тому, «приживеться неподалік пам'ятника нашому великому поетові, а через кілька літ хвилю пам'яті і любові розлілється шкільними скверами, подвір'ями Будинків культури й ігровими майданчиками дитсадків». Це, як зазначалося (і що не гріх повторити) буде пам'ять не одностороння і любов не словесна, бо «у шепоті кожного листочка промовлятиме безсмертний геній людини, яку заслужено вважаємо совістю і честю свого народу».

Олексій ГОРОДНИЙ.

**На фото:
у добрий час, Тарасова
верба!**

